

La meva illa deserta, per Dolo Beltrán

La cantant i actriu explica com l'ha acompanyat la música en aquests mesos pandèmics a l'illa deserta en què s'ha convertit la pròpia llar

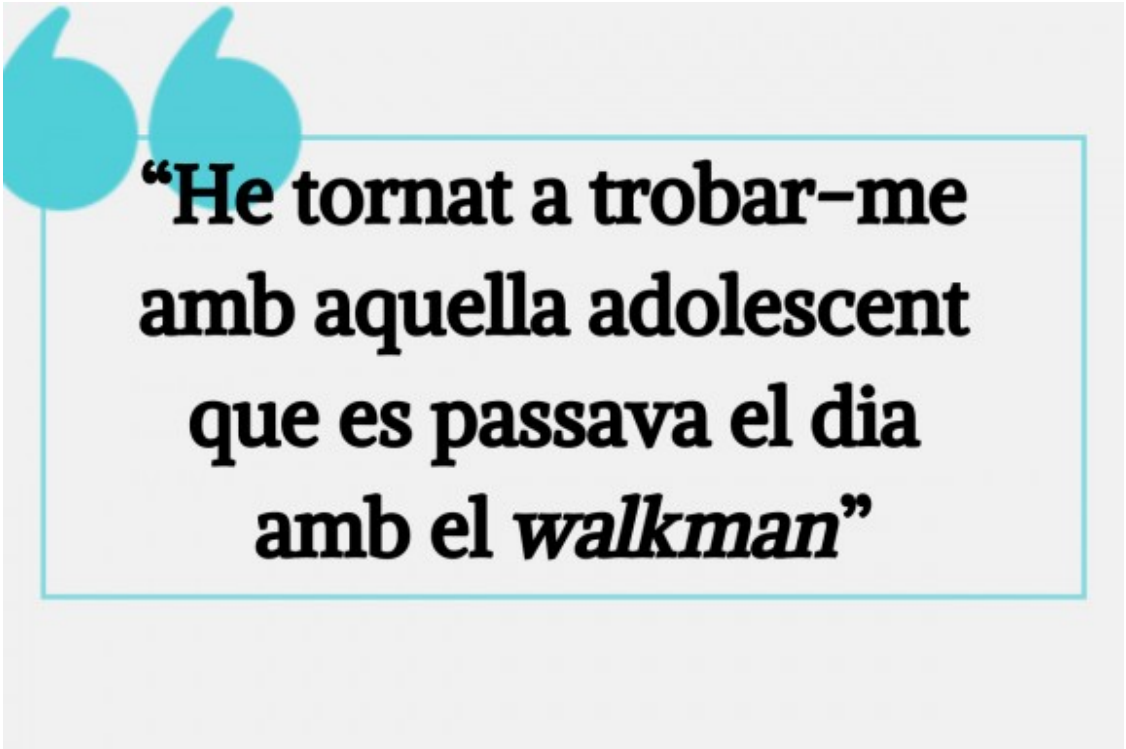

Dolo Beltrán | Juan Miguel Morales

Per molt que m'hagués intentat imaginar un present així, no l'hagués encertat ni de broma. I mira que normalment tinc una espècie de vocació bruixota i, en algunes ocasions, he escrit cançons en què, amb el pas del temps, s'han acabat complint totes les coses que explicava. Que parlava de desamor, doncs patapam, algú em deixava. Però aquest present inhòspit ple de pantalles socials i de cultura virtual, sortint al carrer amb la cara tapada i havent de portar desinfectant a la bossa... Això m'ha vingut de cop i volta. Ho he hagut de normalitzar.

I sé que he tingut la sort de tenir terrassa i, que si algun dia vaig pensar a sacrificar-la per guanyar espai, ara ho descarto pels segles dels segles. I amén. No viuré sense terrassa. He canviat les prioritats. Salut, terrassa, amor i diners. En aquest ordre, si us plau. L'amor i els diners sempre van sortejant-se les posicions, quasi mai no coincideixen al mateix moment... almenys en el meu cas. O tinc amor o tinc diners. Mai alhora. Com la majoria, suposo... o jo què sé. Total, a les xarxes tothom deixa veure el que vol. I fa una selecció dels millors llibres a la seva biblioteca perquè decorin el fons. Així que en aquests darrers mesos no he tingut temps ni d'endreçar la biblioteca, ni la discoteca, ni res. I si en algun moment m'ha agafat un atac endreçador, ja s'encarregava alguna petita fera cohabitant de la llar de desendreçar-ho tot i deixar-ho encara pitjor que abans. He perdut moltes batalles aquest confinament... Però sí, he gaudit més d'amor que de diners. I no em queixo.

Des del primer moment que em vaig quedar tancada a casa, vaig tenir la sensació que no em feia falta de res, però a mida que anaven passant les setmanes vaig necessitar tres coses materials i estranyes... que tampoc mai no m'hagués imaginat que les necessités. I, com en aquella antiga pregunta feta als bars d'adolescents: Què t'enduries a una illa deserta?, i salvant les distàncies, ja que l'illa ara és casa meua i el més bàsic ja ho tinc... vaig fer la meua comanda per internet.

**“He tornat a trobar-me
amb aquella adolescent
que es passava el dia
amb el *walkman*”**

Vaig demanar tres coses que fa trenta anys en aquell bar no se m'haguessin acudit mai: un altaveu Bluetooth, una piscina inflable i una capsa de vint-i-quatre pastilles de plastilina de diferents colors. He de dir que la segona i la tercera cosa no eren directament per mi, és evident, si no per al meu fill de 3 anys. Però que gràcies a aquestes dues coses, a la *Patrulla Canina* i a una app d'anglès per a nens, he pogut tenir temps per rebentar el Bluetooth. I els timpans dels meus veïns (ho sento, hi havia massa silenci a la placeta).

He cuinat escoltant música, m'he dutxat escoltant música, he estès la rentadora, llegit, jugat, dinat, sopat, tot, tot, tot, tot i tot ho he fet escoltant música. He fet llistes noves, he escoltat llistes antigues, les he compartides a les xarxes... Quina meravella! M'he retrobat amb aquella noia adolescent que es passava el dia amb el *walkman* posat gravant els hits de la ràdio en un casset. Aquest confinament m'ha fet tornar enrere. Tornar a posar la música a tot drap i no parar de ballar des de la meua petita habitació. I somiar... Somiava amb tot el que faria quan això acabés. Com als 15 anys, les mateixes ganes de volar.